

то, дигайки къмъ него изшилени върхове и жбери. Но тя е все пакъ спокойна, величествена, чарующа съ блѣскаво освѣтенитѣ отъ слънцето върхове, съ зеленитѣ и лилави тонове въ урвитѣ и равнинитѣ и лесиститѣ склонове и подножия. Погледътъ се носи отъ връхъ на връхъ, плъзгайки се по зеленитѣ имъ и оголени рамена. Отъ овалния грѣбъ на Сонгурли-чалъ къмъ Костенецъ окото минава къмъ Равни-чалъ и съседа му Сиври-чалъ. По-нататкъ царствено спокоенъ се вижда Ибъръ, съзирате Манчо и нѣкжде задъ него окото долавя остъръ жбецъ бодналъ въ небето—Мусала! Всички тѣ държатъ здраво вашия погледъ, мамятъ, викатъ ви да отидете въ прегрждкитѣ имъ, да чуete грѣмливия шумъ на потоцитѣ и могщия ревъ на водопадитѣ, да видите и преживѣете непостижимото имъ величие и безкрайната имъ прелестъ, които се криятъ въ китнитѣ и зелени дипли на доловетѣ.

Отъ югъ котловината е заградена непосредно отъ планината. Далечъ на западъ отъ коническия острець на Чадъръ-тепе се редятъ и тъмнѣятъ къмъ северъ едно следъ друго Чамъ-курийскитѣ лесе, Бѣлова поляна, Шумнатица, Хайдушката чешма, Шипочанската рѣтина и съ върховетѣ на Очушница прави свѣзка съ Карабаиръ, който я загражда отъ северъ при Кованлъшкитѣ бани и Горна Васаница.

Посрѣдъ тая котловина лжкатуши нашата възпѣна Марица. Тя иде отъ юго-западъ, току се извлѣкла при селото Радоилъ изъ покрития съ лесе и здравецъ скалистъ проломъ на планината, извива изъ върболяцитѣ въ равнината, лъщатъ